

HỒI THỨ HAI MƯỜI TRÊN ĐẢO KIM CHI NỔI PHONG BA

Đổng Bách Biểu uống một hợp rượu, rồi nhìn Độc Cô Sách mỉm cười nói tiếp:

-Độc Cô lão đệ không những là tri kỷ của thi nhân mà còn là tri kỷ của tử nhân nữa. Kể hiếu tử này, xin mừng lão đệ mười ly.

Độc Cô Sách nghe nói vội xoa tay đáp:

-Lát nữa tại hạ còn phải lược trận cho Tạ Tiên Tử, nếu uống thêm mười chén nữa thì thể nào cũng say mềm.

-Một chén rượu có thể biến sầu sơn sắc, lão đệ uống mười chén thể nào cũng thần oai hơn trước và thể nào cũng đẩy lui được cường địch của Tạ Tiên Tử. Lão phu không để cho lão đệ độc ẩm, mà sẽ uống gấp đôi ngay.

Độc Cô Sách nghe thấy ông ta nói thế, không tiện từ chối, đành phải cau mày lại uống cạn luôn mười chén nữa. Bách Biểu uống xong hai mươi chén mà vẫn ung dung như thường nhưng Độc Cô Sách thì đã ngà ngà rồi. Uống xong chén cuối cùng, chàng đặt chén xuống cười như điên như khùng và nói:

-Lát nữa tại hạ ra tay, đấu với kẻ địch thể nào cũng sử dụng ba thế võ tuyệt học, của lão tiên bối vừa truyền thụ cho, gọi là mở hàng để lấy chút hên.

-Lão đệ công lực tinh thâm, thần oai cái thế, ba thế tuyệt học đó do lão đệ sử dụng, thì oai thế nào cũng mạnh hơn nhiều. Theo ý lão phu, thì lão đệ nên đổi cho nó ba cái tên khác chứ đừng dùng tên cũ, vì tên cũ là chỉ dùng để sử dụng búa, chứ có phải sử dụng kiếm đâu?

Độc Cô Sách không từ chối, gật đầu đáp:

-Việc đổi tên mấy thế võ đó không khó khăn gì hết. Bây giờ tại hạ xin đổi là Trầm lôi uất hận, Sảng khí nghênh thu và Thụy tuyết phiêu đông. Tại hạ thiết nghĩ đổi như thế mới phối hợp với thế Vạn tượng hồi xuân không biết lão tiên bối có tán thành hay không?

Bách Biểu vỗ tay vừa cười vừa trả lời:

-Hay lắm! Hay lắm! Ba cái tên này hay thực!

Hai người tiếp tục trò chuyện và tiếp tục bơi thuyền đi, mãi tới canh hai mới đến đảo Kim Chi. Độc Cô Sách đã hơi say rồi.

Hai người lên trên đảo, không thấy một bóng người nào hết! Độc Cô Sách trợn ngược đôi ngươi lên hỏi:

-Chị họ tại hạ hẹn ước với kẻ địch tới đây đấu võ, sao đến giờ vẫn chưa thấy một người nào cả?

Lúc này Bách Biểu cũng hơi say, nên vuốt râu vừa cười vừa đáp:

-Có lẽ hãy còn sớm, nên đôi bên vẫn chưa tới.

Nói tới đó, ông ta bỗng chỉ tay vào trong khu rừng rậm mà nói tiếp:

-Lão đệ phía đằng kia có rừng, chúng ta thử đi tới đó xem sao?

Độc Cô Sách gật đầu, hai người liền đi về phía đó ngay, vừa đi tới bên lề rừng đã nghe thấy trong rừng có giọng lầm lì hỏi:

-Ai đó? Có phải Tạ Dật Tư đến phò ước đấy không?

Độc Cô Sách liền đáp:

-Chị họ của mỗ có việc bận không tới được, sai mỗ tới thay mặt đấy.

Chàng vừa nói vừa đi thẳng vào trong rừng thấy có hai nam nữ ngồi ở đó. Người đàn ông tuổi trạc ba mươi sáu ba bảy, mặc võ phục màu xanh, mặt mũi anh tuấn, nhưng má bên phải có một vết sẹo dài chừng hai tấc. Còn người đàn bà tuổi trạc hai mươi ba, hai mươi bốn rất đẹp và cũng rất yếu điệu.

Thiếu phụ áo vàng xinh đẹp thấy Độc Cô Sách với Bách Biểu bước vào liền quay đầu lại cười khanh khách và nói với người đàn ông mặt có sẹo kia rằng:

-Thanh đại ca, Tạ Dật Tư là chưởng môn của một môn phái mà cũng dâm dăng như ai, nuôi người đẹp trai để mua vui.

Độc Cô Sách nghe nói liền quắc mắt lên nhìn thiếu phụ ấy mà quát mắng:

-Tiện tỳ kia là ai? Sao dám ăn nói bậy bạ làm nhục chị họ của ta như thế?

Thiếu phụ kêu "ối chà" một tiếng rồi cười lẳng lơ đáp:

-Người hà tất phải cải chính như thế làm gì? Xem người đẹp trai như thế kia, lại tự xưng là chị em với Tạ Dật Tư. Chẳng lẽ hai người lửa gần rơm mà chẳng có chuyện gì xảy ra chứ?

Phần vì rượu say, phần vì thấy đối phương nói xấu mình với chị họ, chàng không sao nén nổi được lửa giận, giờ chưởng môn định tấn công ngay.

Thiếu phụ xua tay nói:

-Nếu người muốn đánh nhau, ta vui lòng tiếp ngay. Nhưng trước khi đánh có nên thông danh họ rồi hãy đấu không?

Độc Cô Sách lạnh lùng đáp:

-Ta là Độc Cô Sách, vị này là Đổng Bách Biểu tiền bối, còn hai người là cái thá gì?

Thiếu phụ cau mày lại ngăm nhìn Độc Cô Sách một hồi rồi lắc đầu thủng thẳng nói tiếp:

-Người trông mặt mũi sáng sủa như thế kia, sao ăn nói lại kém lịch sự như thế?

Nói tới đó, nàng đưa mắt liếc Độc Cô Sách một cái rất tình tứ rồi chỉ vào người đàn ông có sẹo trên mặt mà tiếp:

-Đây là chồng ta tên Lâm Thanh Kiệt.

Độc Cô Sách liếc nhìn Lâm Thanh Kiệt rồi hỏi thiếu phụ:

-Còn người là ai?

-Dương Tiểu Đào! Thế nào, cái tên ấy có đẹp không?

Độc Cô Sách trợn ngược đôi mày lên, đáp:

-Cái tên Dương Tiểu Đào này thực đúng với sự thật.

Hình như Tiểu Đào không coi người chồng là Lâm Thanh Kiệt vào đâu hết, nên nàng vẫn đưa mắt tống tình Độc Cô Sách, và cười rất lẳng lơ nói với chàng tiếp:

-Bạn Độc Cô thử nói cho thiếp xem, cái tên của thiếp nhẹ nhàng tươi đẹp như hoa dương, và diễm lệ như hoa đào không?

Bách Biểu nghe thiếu phụ nói như thế liền nghĩ thầm:

"Dương Tiểu Đào này là người của môn phái nào? Sao y thị lại hạ lưu vô sỉ đến như thế?"

Độc Cô Sách nghe xong, bỗng bật cười đáp:

-"Nhất thế dương hoa nhị thế đào, vô nghi tam thế hoá nhân yêu, bất thiên hà sự thái khinh khiêu?" (một đời là hoa dương (khế) hai đời là hoa đào, đời thứ ba thế nào cũng thành yêu mị chứ không sai, bằng không sao lại lẳng lơ như thế?)

Tiểu Đào nghe nói, liền nghiêng răng mím môi hỏi:

-Người này lạ thực, sao lại bảo thiếp là yêu mị lẳng lơ? Sao lại mắng chửi thiếp thậm tệ như vậy?

Độc Cô Sách trợn ngược lông mày lên nói tiếp:

-Ta chửi người như thế đã thôi đâu, lại còn muốn giết người ngay tại chỗ là khác?

Tiểu Đào nghe nói, đẹp ngay thái độ lẳng lơ lộ vẻ sát khí, cười khẩy hỏi:

-Người có biết lai lịch của ta không? Người dám giết ta ư? Người thử rờ tay lên gáy xem có xứng không đã? Và đã chắc đâu người giết nổi ta?

Độc Cô Sách cười như điên như khùng nói:

-Ta khỏi cần biết lai lịch của người là gì? Cứ thấy người là dâm yêu tội người đáng chết lắm rồi. Dù người có là con gái cưng của Diêm Vương cũng không sao thoát khỏi ba thế võ của ta.

Tiểu Đào dùng mũi kêu "hừ" một tiếng và hỏi tiếp:

-Nếu ta chống đỡ được ba thế võ của người thì sao?

Đang say sưa, Độc Cô Sách không suy nghĩ gì hết liền nhanh nhẩu trả lời ngay:

-Nếu người chống đỡ nổi ba thế của ta, thì ta tự động đi gặp vua Diêm Vương ngay.

Vẻ mặt lạnh lùng, Tiểu Đào gật đầu nói:

-Người thực là người nông cuồng nhất trong đời ta. Được người rút khí giới ra đi.

Độc Cô Sách đưa tay về phía sau rút thanh kiếm đeo trên lưng xuống Tiểu Đào thấy chàng rút kiếm gỗ ra, liền cười khẩy, lắc đầu nói tiếp:

-Người nông cuồng quá mức, lại dùng thanh kiếm gỗ để làm khí giới như vậy mà còn dám bảo ta chống đỡ không nổi ba thế võ của người nữa.

Độc Cô Sách kiêu ngạo đáp:

-Tuy kiếm của ta là kiếm gỗ, nhưng ở trong tay ta oai lực của nó lại không kém gì Can Tương, Mạc Tà hay Trảm Lư bảo kiếm.

Tiểu Đào vừa lắc đầu vừa rút cái móc bằng ngọc xanh dài chừng hai thước ra, Bách Biểu thấy nàng ta rút cái móc bằng ngọc xanh ra liền giật mình kinh hãi mấp máy mấy cái đình nói lại thôi.

Lúc ấy Lâm Thanh Kiệt đứng ở cạnh đó liền thủng thẳng đi tới, lên tiếng hỏi Độc Cô Sách rằng:

-Bạn Độc Cô nói đại diện Tạ Dật Tư đến đây phó ước, chẳng hay có đem vật ngày nợ tới không?

Độc Cô Sách không biết vật đó là vật gì, nhưng vẫn gật đầu lia lịa đáp:

-Tất nhiên là có chứ, quý hồ Tiểu Đào chống đỡ nổi ba thế kiếm của mỗ là mỗ đưa ngay.

-Chúng ta đánh cuộc với nhau nhé? Nếu ta chống đỡ nổi ba thế kiếm của người, hay là thắng người, thì người phải trao trả chồng ta vật ngày nợ. Trái lại...

Vì thấy cái móc ngọc của Tiểu Đào rất cổ kính và trong suốt, ai thấy cũng ưa thích, Độc Cô Sách liền thừa cơ nói:

-Trái lại người phải để lại cái móc ngọc xanh kia.

Tiểu Đào cau mày lại, ngạc nhiên hỏi:

-Người dám lấy cái móc ngọc xanh này của ta ư?

Lúc này hơi men đã bốc lên, Độc Cô Sách không còn suy nghĩ gì cả, liền cười khanh khách đáp:

-Đến người ta còn dám giết, sao ta không dám lấy cái móc ngọc xanh này?

Tiểu Đào không nói năng gì nữa, giơ cái móc lên ngang ngực, cười khẩy hỏi tiếp:

-Người đừng có nông cuồng như thế vội, mau ra tay tấn công đi! Chúng ta hãy đấu ba thế trước rồi sẽ nói chuyện sau.

Độc Cô Sách lắc đầu, vừa cười vừa đáp:

-Đấu xong ba thế thì e người không còn mồm mà nói nữa.

Vừa dứt lời, chàng đã múa thanh kiếm gỗ, sử dụng ba thế tuyệt học hãn thế của Bách Biểu mới truyền thụ cho.

Sau khi làm giấc mơ hoang đường ở Tây Thi cốc đến giờ, Độc Cô Sách đối với đàn bà dâm đảng ghét hận khôn tả, hơn nữa, khi mới gặp mặt Tiểu Đào lại bảo người chị họ rất đáng kính của chàng là dâm phụ, đồng thời thái độ lẳng lơ của nàng ta cũng đủ làm cho chàng chán ghét. Ngoài mấy điểm trên lại còn một điểm nữa là chàng uống quá lượng, bị gió lạnh thổi, hơi men cứ bốc lên hoài. Ba điểm

đó làm cho một người rất trung hậu, hiền lành như chàng đã hăng hái chỉ muốn giết chết đối phương mới hả dạ. Vừa ra tay, chàng đã giở toàn lực ra sử dụng ba thức tuyệt học của Tứ Chiêu Đà Dao. Đồng thời chàng lại càng ngấm ngấm xen lẫn Đại Bi Thần công và La Hán kinh, hai môn tuyệt học của sư môn vào nữa.

Với công lực tầm thường như Bách Biểu khi ở núi Mã Tích, ông ta sử dụng ba thế võ kỳ lạ này àm đồn Giang Tử Kỳ bị nguy hiểm liên tiếp, không biết đâu mà chống đỡ, huống hồ là chàng công lực cao hơn Bách Biểu ba bốn lần và còn xen thêm hai môn tuyệt học của sư phụ chàng vào nữa.

Dương Tiểu Đào là người có lai lịch rất lớn công lực cũng khá cao, trong người lại còn đem theo mấy vật rất độc để cho nàng ta có dịp ra tay thì thổ trước Độc Cô Sách với Bách Biểu thì hai người khó mà thoát khỏi tai kiếp nhưng quỷ thần xui khiến vì hơi men mà Độc Cô Sách lại ngông cuồng đòi đấu ba thế có thể giết được kẻ địch và đánh cuộc với đối phương. Tiểu Đào tự tin tài ba của mình có thể thắng được đối phương vì vậy nàng không chuẩn bị sử dụng mấy môn rất ác độc của tổ truyền để đối phó.

Bây giờ nàng thấy đối phương múa thanh kiếm gỗ lên, một khoảng rộng hơn trượng kiếm khí lạnh bao trùm, thế kiếm vừa nhanh vừa biến ảo huyền diệu khiến nàng không biết đâu mà chống đỡ và tránh né.

Tiểu Đào biết là nguy tai, nhưng đối phương không để cho mình rảnh tay giở thủ đoạn khác ra. Nàng đành phải múa tít cái móc nhọn xanh định dùng thế "Mạc Thiên tịch địa" (màn trời chiếu đất) để bảo vệ lấy thân hình, như vậy may ra thoát được ba thế võ của đối phương thì lúc ấy đối phương thế nào cũng bị chết dưới tuyệt học gia truyền của mình.

Thế "Mạc Thiên tịch địa" của nàng quả thật là một thế võ tuyệt học hộ thân, nhưng đấu với Độc Cô Sách có những thế võ tuyệt diệu hơn nữa, nàng lại hoảng hốt giở thế võ ấy ra nên mới mất hết công hiệu.

Cây móc ngọc xanh vừa đụng vào thanh kiếm gỗ đã bị chân lực của La Hán kinh ở thân kiếm dồn ra, Tiểu Đào liền cảm thấy hổ khẩu nứt nẻ, cái móc rớt ngay xuống.

ánh sáng kiếm lại lấp loé, liền có tiếng kêu la thảm khốc nổi lên. Quả nhiên Tiểu Đào chỉ tránh được hai thế đầu thôi, thế thứ ba "Thuyết tuyết phiên đông" (tuyết được mùa bay trong mùa đông) đâm trúng vào cổ. Tuy kiếm là kiếm gỗ, nhưng vì thân kiếm có chân lực dồn vào, đến sắt đá cũng tan vỡ huống hồ là da thịt người, và nơi đó lại chỗ yếu hiểm, thì tất nhiên Tiểu Đào bị kiếm đâm trúng, xác phải lăn ra đất.

Bách Biểu kêu "ủa" một tiếng rồi cau mày lại không nói năng gì hết.

Độc Cô Sách rất hào hứng, giơ kiếm gỗ lên chỉ vào Thanh Kiệt mà cười như điên như khùng hỏi:

-Lâm Thanh Kiệt, người muốn trả thù cho vợ người không?

Thanh Kiệt nghiêng rằng "còm cộ" không thèm đếm xỉa đến lời khiêu chiến của Độc Cô Sách, chỉ chạy lại ẵm xác vợ lên định đi luôn.

Độc Cô Sách vẫn sằng sặc cười, nói tiếp:

-Kẻ tham sống sợ chết, thất phu vô nghĩa kia! Người không muốn đi cùng với vợ người sang Thế giới cực lạc để làm đồng bệnh uyên ương, ta cũng không ép người làm chi, nhưng còn cái móc ngọc ta đã đánh cuộc được, người phải để lại, không được đem đi.

Thanh Kiệt chẳng nói chẳng rằng, ném luôn cái móc ngọc lên hoá thành một cái vòng xanh bay tới trước mặt Độc Cô Sách.

Độc Cô Sách đã say đến suýt té ngã, không biết gì hết, chàng thấy móc ngọc bay tới, định giơ tay ra bắt, nhưng Bách Biểu đã vội rút cái búa ngọc ra, tiến lên gạt cái móc ngọc rơi vào trong đồng cỏ, rồi lớn tiếng bảo Độc Cô Sách rằng:

-Độc Cô lão đệ, cái móc ngọc này rất có lai lịch, lão đệ đừng có rờ vào.

Bước đi loạng choạng, hai mắt lim dim, Độc Cô Sách lảo lảo hỏi:

-Lão tiên bối... cái móc ngọc này... có lai lịch gì? Tại sao tại hạ lại không rờ vào nó được?

Bách Biểu gượng cười đáp:

-Lão đệ có nhớ hai câu nói đã trấn động võ lâm vào hồi bốn mươi năm về trước không? Hai câu đó là: "Huyết ảnh thần tâm vô ảnh kiếm, Tiêu hồn bảo phiến đoạt hồn câu". Cái móc này tên là Đoạt Hồn câu", trên thân móc có loại chất độc kỳ lạ, chỉ có chủ nhân của nó là có thể cầm được thôi, chứ người khác rờ vào là chết ngay.

Độc Cô Sách tuổi mới hai mươi, tất nhiên những chuyện xảy ra vào hồi bốn mươi năm về trước làm sao mà chàng biết được.

Huống hồ ân sư của chàng là Đại Bi Tôn Giả lại chưa bao giờ kể cho chàng hay hai câu nói trên. Vì chàng nghe Bách Biểu nói không để tới chỉ trợn mày hỏi lại:

-Y... dám tẩm thuốc độc vào cái móc ư?

Chàng vừa nói vừa đưa mắt nhìn Thanh Kiệt ẵm xác của Tiểu Đào đi. Lúc ấy hình bóng của Thanh Kiệt vừa ra tới ngoài rừng đã mất dạng.

Kẻ địch đã bỏ chạy. Độc Cô Sách bớt gay cấn, hơi men lại càng bốc lên thêm. Chàng liếc nhìn Bách Biểu mỉm cười hỏi:

-Lão tiên bối... tại hạ... say rồi... muốn ngủ. Lão tiên bối... có thể cho... tại hạ uống thêm... chén nữa không?

Lúc này Bách Biểu mới ân hận đã ép Độc Cô Sách uống quá nhiều để chàng gây nên tai hoạ lớn, không có cách gì dàn xếp nổi nay nghe thấy chàng nói như thế, ông ta gượng cười đáp:

-Lão đệ, tảng đá xanh kia khá sạch, lão đệ hãy tới đó nghỉ một lát không nên uống nữa.

Độc Cô Sách đã thấy đầu óc choáng váng, hai mắt nặng chình chịch loạng choạng đi tới cạnh tảng đá ngả lưng ra ngủ luôn.

Bách Biểu thấy chàng say như vậy, rầu rĩ khôn tả dậm chân lẩm bẫm tự hỏi:

-Ta tưởng y uống được rượu, ngờ đâu tửu lượng y lại kém như thế. Nay đã gây tai hoạ này, có phải là do lão tửu quỷ này gây nên không?

Ông ta nói tới đó thì ngoài rừng đã có tiếng người thở dài và đỡ lời:

-Lòng trời như vậy, thế kiếp không sao tránh khỏi, chứ có việc gì đến cụ đâu?

Bách Biểu giật mình quay đầu lại đã thấy Tạ Dật Tư vẻ mặt nghiêm nghị đang từ từ bước vào.

Bách Biểu có vẻ hồ thẹn liền nói tiếp:

-Tạ tiên tử, lão có ngờ đâu người hẹn ước với tiên tử lại là con gái của ẻm Dương Song Ma nên mới để cho Độc Cô lão đệ gây ra tai hoạ lớn này.

Dật Tư xua tay mỉm cười đáp:

-Cụ đừng có rầu rĩ. Cũng may Độc Cô biểu đệ kịp thời tới đây trợ giúp tiểu bối, vì Dương Tiểu Đào thị oai danh của lão cha mẹ thị điêu ngoa ngang tàn bướng bỉnh hết sức. Nên tiểu bối phải ra mặt đối phó thế nào cũng phải nể mặt y thị, nhưng tới khi bị bắt ép quá, tiểu bối thế nào cũng phải ra tay đấu. Gia truyền tuyệt học của y thị lợi hại lắm, trong người y thị lại đem theo rất nhiều độc vật, nay y thị bị biểu đệ giết chết, tai kiếp này y thị tự gánh vác lấy chứ không phải là tiểu bối.

Bách Biểu nghe thấy Dật Tư nói như thế mới hơi yên lòng, liền mỉm cười hỏi:

-Thế ra Tạ Tiên Tử đến đã lâu rồi ư?

Dật Tư gật đầu đáp:

-Khi tiểu bối vừa gặp tiểu đệ đang đánh cuộc với Tiểu Đào, tiểu bối suy nghĩ giây lát mới quyết định ở ngoài rừng lượm trận nên không lộ mặt ra nữa.

Bách Biểu mỉm cười hỏi:

-Tiên Tử làm thế là muốn Độc Cô lão đệ diệt trừ yêu nữ phải không?

-Tiểu bối nghĩ việc gì mình cũng nhường nhịn cho ẻm Dương Song Ma, thì chỉ làm cho chúng càng thêm hung ác thôi. Chi bằng cứ để cho biểu đệ giết chết con gái cứng của chúng trước như vậy mới dụ được chúng tái xuất giang hồ. Lúc ấy chúng ta, mới nhất tâm nhất trí đối phó chúng được.

-Tiên tử nghĩ như vậy rất phải.

-Tiểu bối đã quyết định như vậy, lại sợ con gái cứng của chúng thế nào cũng đem theo những môn võ khí hung ác năm xưa đã oai trấn bát hoang là: Huyết ảnh thần trâm, Vô ảnh kiếm và Tiêu hồn bảo phiến Đoạt Hồn Cầu.

Bách Biểu chỉ tay vào cái móc ngọc nằm ở trong đám cỏ mà nói tiếp:

-Tiên tử đoán rất đúng, kia chả là Đoạt Hồn Thư Cận của thất Nhu ợm Ma Sở Lục Châu năm xưa đã giết chế rất nhiều người là gì?

-Tiểu bối chỉ sợ Tiểu Đào không những công lực lợi hại và quái dị, trong người lại còn đem theo những vật lợi hại này, nên mới ẩn ngoài rừng để lược trận cho biểu đệ, ngờ đâu gần đây công lực của biểu đệ lại tinh tiến thế và có thêm hơi rượu trợ giúp nên đấu chưa đầy ba hiệp đã giết chết được Tiểu Đào ngay.

Bách Biểu nhìn Độc Cô Sách đang say sưa nằm trên tảng đá lắc đầu mỉm cười nói tiếp:

-Câu chuyện ngày hôm nay thực là may mắn. Điều thứ nhất vì Tiểu Đào quá đâm dăng mới bị trời phạt. Điều thứ hai quả thực vì Độc Cô lão đệ đã say sưa, ăn nói ngông cuồng mới khiến đối phương sinh nghi và khinh địch, nên y thị mới bị giết chết một cách dễ dàng như thế. Lão phu chắc tài ba của Tiểu Đào không đến nỗi kém cỏi như vậy đâu, không hiểu tại sao y thị chưa kịp ra tay đã bị toi mạng liền?

-Sự nhận xét của cụ cũng giống như tiểu bối vậy.

-Tạ Tiên Tử, xin thứ lỗi lão phu đường đột trước. Tại sao Tiên Tử lại gây thù oán với vợ chồng Lâm Thanh Kiệt?

-Tiểu bối kết thù với chúng từ hồi mười năm về trước. Lúc ấy tiểu bối đang thưởng thức hoa mai ở trên núi La Phù, thì đột nhiên gặp Lâm Thanh Kiệt. Tiểu bối với y cùng phát hiện một viên ngọc xanh y muốn chiếm được viên ngọc xanh ấy lại còn dùng những lời lẽ và cử chỉ vô lễ chọc gheo tiểu bối, vì thế tiểu bối giận mặt của y. Hai người đều dùng kiếm đấu với nhau, rút cục y bị tiểu bối chém trúng một nhát vào mặt.

-Thảo nào trên mặt y có một vết sẹo lớn.

-Mấy ngày trước đây, Thanh Kiệt đột nhiên đến Điểm Thương tìm kiếm, tiểu bối mới biết y đã kết hôn với Tiểu Đào. Y cậy thế của cha mẹ Tiểu Đào là Tam Liệt Dương Ma Dương Thúc Độ và Thất Nhu ợm Ma Sở Lục Châu. Hai tên hung ma cái thế hiện còn sống ở trần gian này.

-Vợ chồng Thanh Kiệt tới kiếm tiên tử phải là muốn đòi lại viên bích ngọc năm xưa không?

-Thanh kiệt chỉ muốn cướp lại viên bích ngọc thôi nhưng Tiểu Đào lại thị tài hành hung địch trả thù cho chồng lấy lại món nợ bị tiểu bối đâm một nhát kiếm năm xưa mới thôi... sở dĩ tối hôm nay tiểu bối đến hơi chậm là vì viên bích ngọc đã bị huỷ, bạn xem có cái gì để thay thế không, ngờ đâu biểu đệ tới giải quyết hộ tiểu bối một vấn đề rất khó giải quyết này.

-Sao? Hòn ngọc xanh ấy đã bị huỷ ư? Hòn ngọc xanh ấy chỉ quý giá không thôi, hay là còn có hiệu dụng khác?

-Bảy năm trước đây tiểu bối đã tặng viên ngọc ấy cho Ôn Bạng cô nương. Ngờ đâu cô ta lỡ tay đánh rơi xuống đất, viên ngọc liền vỡ tan tành.

-Ồi chà ! Đáng tiếc thật! Đáng tiếc thật!

Ngờ đâu Bách Biểu vừa nói tới đó Dật Tư đã xua tay và đỡ lời:

-Cụ nên đổi hai chữ "đáng tiếc" ấy thành hai chữ "đáng mừng" mới đúng.

Bách Biểu ngạc nhiên hỏi lại:

-Ngọc vỡ châu trâm là một việc hận nhất sao Tiên Tử lại bảo đáng mừng là nghĩ lý gì? Chẳng lẽ viên ngọc ấy là vật xui xẻo hay sao?

-Bản thân của viên ngọc thì hên xui gì đâu, nhưng nếu Ôn cô nương không lỡ tay đánh vỡ viên ngọc ấy thì nàng không thể nào có được võ công kinh người một cách nhanh chóng như thế.

Bách Biểu mới vỡ lẽ lại hỏi tiếp:

-Tiên tử nói như vậy có phải trong viên ngọc có bảo vật đấy không?

Dật Tư gạt đầu đáp:

-Vì viên ngọc ấy vỡ mới hay bên trong có nửa cuốn Ngọc Thi Chân Giải với lọ Ngọc Thi linh dịch. Ôn cô nương uống luôn lọ nước Ngọc Tinh ấy, khổ luyện Ngọc Thi Chân Giải vì vậy mới có tuyệt nghệ như ngày nay.

-Sao? Trong đó chỉ có nửa cuốn Ngọc Thi Chân Giải thôi ư?

-Nửa cuốn đó là cuốn Thượng, còn cuốn Hạ ở đâu thì không ai biết không hiểu võ học bí kíp ấy là của ai để lại và cũng không nghe ai nói đến lai lịch của sách ấy cả.

-Lão phu nghe Độc Cô lão đệ nói công lực của Ôn cô nương cao siêu lắm.

-Ôn Bạng vốn dĩ là người có căn bản luyện võ thiên phú, mà lại uống thêm nước Ngọc Tinh cho nên công lực của cô ta hiện giờ đã cao siêu hơn cả chúng tôi. Nếu ông trời run rủi, cô ta lại kiếm ra được cuốn Hạ thì không đầy ba năm, cô ta sẽ trở nên người vô địch.

Độc Cô Sách say rượu vẫn ngủ say. Chưa vội đi đâu. Bách Biểu lại hỏi tiếp:

-Tiên Tử có biết hiện giờ Ôn cô nương ở đâu không?

-Dễ đoán lắm. Hiện giờ cô ta đang đi khắp chân trời góc biển để tìm kiếm Bạch Phát Quỷ Mẫu, người đã giết chết mẹ cô ta.

-Tiên tử đoán sai rồi chắc Tiên Tử không ngờ hiện cô ta đang ở gần Vân Nam này?

Dật Tư nghe Bách Biểu nói như vậy, cả kinh vội hỏi lại:

-Ôn cô nương đã tới Vân Nam tại sao không đi kiếm tiểu bối?

-Hiện giờ Ôn cô nương đang ở trong ổ ma thì làm gì có thì giờ đến thăm Tiên tử cơ chứ?

Dật Tư nghe thấy Bách Biểu nói tới hai chữ ổ ma càng ngạc nhiên thêm, hỏi tiếp:

-Cụ nói hai chữ ổ ma đó là chỉ nơi nào đó?

-Là chỉ Ly Hồn cốc dưới núi Dã Nhân.

Dật Tư càng kinh hãi thêm, lại hỏi tiếp:

-Cụ nói Ôn cô nương đã bị bọn Hoàn Vũ Cửu Sát bắt đi rồi phải không?

-Không phải nhóm Hoàn Vũ Cửu Sát bắt đi mà cô ta muốn liên minh với Chúc Thiếu Khoan và đã biến thành một người chị em mới của nhóm Hoàn Vũ Cửu Sát rồi.

Dật Tư nghe thấy Bách Biểu nói như thế, kinh hãi không thể tưởng tượng được, nhưng Bách Biểu lại mỉm cười, rồi thủng thẳng kể lại chuyện của Độc Cô Sách vào Ly Hồn cốc bị mắc hãm suýt tý nữa thì bị toi mạng như thế nào kể hết cho Dật Tư nghe.

Lẳng lặng nghe xong Dật Tư chỉ Độc Cô Sách đang nằm ở trên tảng đá lắc đầu gượng cười hỏi:

-Độc Cô biểu đệ với Ôn cô nương đều là các hảo thủ tuổi trẻ, gan to tay trời và không còn coi ai vào đâu hết. Nếu thay vào người có kinh nghiệm giang hồ thì mấy ai dám làm như hai người?

-----oOo-----